Що, розуме, скептичний мій химернику?
Не прикидайся, ти сумуєш теж.
Любов відкрити важче, ніж Америку.
По-перше, чи до неї допливеш?
А допливеш — то цілий чи потрощений?
Спустошений, ускладнений чи спрощений?
З якими вантажами, чи з багатими?
З якими міражами й сурогатами?

Ну, ось доплив. Ти певен, що впізнаєш?
Ну, ось впізнав. Ти кинешся в прибій?
Ну, виборов. Ну, вистраждав. Ну, маєш.
І все-таки — чи ти повіриш їй?
Не налетять якісь конквістадори,
копитом в душу і в обличчя — "плі!".
І фермери посадять помідори
на шуканій ошуканій землі.

Як довго не було її в біноклі...
О море днів, гірка твоя вода!
Просмолені канати із коноплі
вже натягати в бурю набрида.
Уже собі нічого не пробачиш.
Уже не йдеш наосліп, навмання.
Земля, земля!.. Ти вже її не бачиш.
Тобі в очах диявольське тканння.

Все вже змішалось. Все уже дифузія.
Земля, земля!.. Тепер уже невчас.
Коли тонула ще одна ілюзія,
ти вже й не кидав рятувальний пас.

Хай дальній берег в сонці медом плавиться.
Земля, земля!.. Усе уже було.

Хай іншому якомусь мореплавцеві
фазан розстелить пальмове крило.
І хай пливе, і хай собі радіє,
а потім проклинає свій порив.
За Добрим Мисом Доброї Надії
вже не один той подвиг повторив.